

DSI-IV.7250.5220.2024

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 5, ust. 12 i ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 - Prawo przedsiębiorców (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 236 ze zm.), w zw. z art. 4 pkt 13, ustawy z dnia 11 września 2005 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 573) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 572), po rozpatrzeniu wniosku [REDAKTOWANE]

ORZEKAM

udzielić interpretacji indywidualnej w sprawie stosowania przepisów ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, poprzez:

1. **nieuznanie** stanowiska Wnioskodawcy, że Spółka nie podlega obowiązkowi osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu za 2020 r., będącego pierwszym rokiem wprowadzania sprzętu elektrycznego i elektronicznego na rynek krajowy, a tym samym uznanie, że Wnioskodawca w przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu zbierania będzie podlegał opłacie produktowej za 2020 r.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 21 listopada 2024 r. [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE], złożyła wniosek do Ministra Klimatu i Środowiska o wydanie interpretacji indywidualnej, której przedmiotem jest zagadnienie oceny zasadności naliczenia opłaty produktowej za 2020 r. za nieosiągnięcie minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, na mocy ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 573), zwanej dalej ustawą o ZSEiE, ściśle związane z obowiązkiem osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku lub poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu.

Minister Klimatu i Środowiska uznał się za organ niewłaściwy w sprawie ww. wniosku i zawiadomieniem z dnia 29 listopada 2024 r. (data wpływu: 29 listopada 2024 r.) na podstawie art. 65 § 1 Kpa przekazał przedmiotowy wniosek Marszałkowi Województwa Wielkopolskiego.

Pismem znak: DSI-IV.7250.5220.2024 z dnia 19 grudnia 2024 r. Marszałek Województwa Wielkopolskiego wezwał pełnomocnika Strony do uzupełnienia braków formalnych wniosku, tj. do wniesienia opłaty za wydanie decyzji interpretacyjnej na rachunek bankowy Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego w Poznaniu. W dniu 23 grudnia 2024 r. wpłynęło potwierdzenie uiszczenia wymaganej opłaty w kwocie 40 zł.

We wniosku o interpretację indywidualną Wnioskodawca przedstawił pokrótce stan faktyczny. [REDAKTOWANE] w 2020 r. funkcjonowała pod nazwą [REDAKTOWANE]. Spółka w 2020 r. sprowadzała z zagranicy sprzęt elektryczny i elektroniczny przeznaczony dla gospodarstw domowych w postaci: paneli fotowoltaicznych (wliczane do sprzętu wielkogabarytowego – grupa 4), sprzętu wielkogabarytowego (grupa 4) oraz sprzętu małogabarytowego (grupa 5). W tamtym okresie Spółka nie posiadała umowy z organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Od 2021 r. Spółka realizuje obowiązki wynikające z wprowadzania sprzętu elektrycznego i elektronicznego na rynek krajowy poprzez organizację odzysku sprzętu na podstawie umowy.

Wraz z wnioskiem Spółka przedstawiła memorandum z dnia 8 lipca 2021 r. dla [REDAKTOWANE], sporządzone przez [REDAKTOWANE] „w sprawie opłaty produktowej za rok 2020”. Spółka zwróciła się do kancelarii z zapytaniem dotyczącym zakresu obowiązków wprowadzającego sprzęt elektryczny i elektroniczny w pierwszym roku działalności (2020 r.), w szczególności pod kątem przepisów dot. opłaty produktowej. Zwrócono w nim szczególną uwagę na obowiązki wprowadzających sprzęt elektryczny i elektroniczny, które są przedmiotem regulacji ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 573). Przytoczono także zapis obowiązującego na dzień sporządzenia memorandum rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 7 listopada 2020 r. w sprawie metody oraz szczegółowego sposobu obliczania minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz. U. z 2020 r. poz. 2035), które weszło w życie z dniem 1 stycznia 2021 r. które zdaniem autora posługuje się analogicznym sformułowaniem, uzupełnionym o definicję *średniorocznej masy sprzętu* w roku, obejmującej również przypadek, w którym mamy do czynienia z pierwszym rokiem wprowadzania sprzętu. [REDAKTOWANE] zaznaczył, że ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym nie zawierała zapisu dot. pierwszego roku wprowadzania sprzętu, tj. jeżeli dany rok jest pierwszym rokiem wprowadzania sprzętu, wówczas średnioroczna masa sprzętu wprowadzonego do obrotu w danej grupie sprzętu odpowiada masie sprzętu wprowadzonej w danym roku.

Jednocześnie autor memorandum stwierdził, że skoro ustawa wprost wskazuje, że wprowadzający jest obowiązany do osiągnięcia poziomów zbierania, określonych w stosunku do średniorocznej masy sprzętu z trzech poprzednich lat, oznacza to (odczytując powyższe przepisy w sposób dosłowny), że podstawą odniesienia dla poziomów wymaganych za rok 2020 jest masa 0 kg; Spółka nie wprowadzała bowiem jakiegokolwiek sprzętu w latach 2017-2019.

Jednocześnie autor memorandum przytoczył zapisy dotyczące pierwszego roku wprowadzania w ustawach równoległych takich jak: ustawa o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, ustawa o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, czy też ustawa o bateriach i akumulatorach, które określają sposób obliczenia poziomów odzysku lub recyklingu w przypadku pierwszego roku wprowadzania. Przywołano jednocześnie przepisy poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r. poz. 1155 ze zm.), które regulowały powyższe zagadnienie w sposób wyraźny w art. 27a ust. 2.

Autor memorandum w oparciu o powyższe uważa, że ustawodawca jedynie w stanie prawnym obowiązującym pod rządami ww. rozporządzenia oraz poprzednio obowiązującej ustawy o ZSEiE w sposób bezpośredni nakładał na wprowadzającego obowiązek zapewnienia poziomów zbierania zużytego sprzętu dla pierwszego roku działalności (chodzi o sytuację, w której działalność w ww. zakresie nie była prowadzona we wcześniejszych latach). Podkreślono jednocześnie, że skoro w tych przypadkach obowiązek taki został nałożony, to wolno przyjąć (*a contrario*), że brak stosownego przepisu w obecnie obowiązującej ustawie o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, należy interpretować jako brak obowiązku.

Zdaniem adwokata obowiązująca ustawa o ZSEiE nie zawiera w tym miejscu wieloznaczności lub nieprecyzyjnego sformułowania, lecz wręcz przeciwnie mówi wprost o 3 poprzednich latach kalendarzowych/ 3 latach poprzedzających dany rok i jakkolwiek inna wykładnia musi stać w sprzeczności z jego dosłownym brzmieniem. W memorandum odniesiono się także do regulacji zawartej w ww. ustawie dotyczącej obowiązku edukacyjnego w przypadku rozpoczęcia wprowadzania sprzętu. Mianowicie, zgodnie z art. 15 ust. 4 wprowadzający sprzęt, który rozpoczyna działalność w danym roku kalendarzowym, oblicza wysokość środków, o których mowa w ust. 3, w odniesieniu do przychodów netto z tytułu wprowadzania do obrotu sprzętu osiągniętych w tym roku kalendarzowym.

Na tej podstawie autor memorandum stwierdza, że ustawodawca miał możliwość nałożenia obowiązku dot. pierwszego roku działalności i skorzystał z takiej możliwości, gdzie uznał to za zasadne. Natomiast dla rozliczenia obowiązku zbierania zużytego sprzętu analogicznej regulacji brakuje.

Przedstawiono także stanowisko Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, w myśl którego wobec braku wskazania metody obliczania poziomu zbierania zużytego sprzętu dla wprowadzającego sprzęt rozpoczynającego działalność w danym roku kalendarzowym, należy przyjąć, że wprowadzający sprzęt rozpoczynający działalność w danym roku kalendarzowym liczy roczny poziom zbierania zużytego sprzętu w stosunku do sprzętu wprowadzonego do obrotu w tym roku kalendarzowym. [REDAKTOR] stwierdził, że wytyczne GIOŚ wykraczają poza zakres obowiązków wynikających wprost z przepisów, zarzucając jednocześnie tamtejszemu organowi zastąpienie obowiązującej normy prawnej źródłem pozasystemowym.

Odnosząc się z kolei do opłaty produktowej autor memorandum podkreślił, że ma ona wyraźny charakter represyjny, ponieważ opłata ta wielokrotnie przewyższa koszty zagospodarowania odpadów ponoszone przez organizacje odzysku. Powyższe w konsekwencji powinno oznaczać, że przesłanki jej nałożenia muszą być rozumiane w sposób ścisły.

Obowiązki wprowadzających sprzęt na rynek krajowy w 2020 r. zostały uregulowane w ustawie o ZSEiE.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 ww. ustawy, wprowadzający sprzęt jest obowiązany do osiągnięcia minimalnych rocznych poziomów zbierania zużytego sprzętu, które wynoszą:

- 1) od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. – nie mniej niż 40 % średniorocznej masy sprzętu wprowadzonego do obrotu, a w przypadku sprzętu należącego do grupy sprzętu nr 3 określonej w załączniku nr 1 do ustawy – nie mniej niż 50 % średniorocznej masy sprzętu wprowadzonego do obrotu;
- 2) od dnia 1 stycznia 2021 r. – nie mniej niż 65 % średniorocznej masy sprzętu wprowadzonego do obrotu albo 85 % masy zużytego sprzętu wytworzonego na terytorium kraju.

Spółka przyjęła za własne stanowisko przedstawione w memorandum, że ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym w stanie prawnym obowiązującym w 2020 r. wprost wskazywała, że wprowadzający jest obowiązany do osiągania poziomów zbierania zużytego sprzętu, w stosunku do średniorocznej masy sprzętu z 3 poprzednich lat. W takiej sytuacji przyjęła, że podstawą odniesienia dla poziomów wymaganych za 2020 r. w opisanym stanie faktycznym jest tonaż 0 kg, ponieważ Spółka nie wprowadziła jakiegokolwiek sprzętu w 3 poprzednich latach, czyli w latach 2017-2019. Zdaniem Spółki przepis mówi wprost o trzech poprzednich latach kalendarzowych od roku, w którym rozpoczęło się wprowadzanie.

Marszałek Województwa Wielkopolskiego udzielając interpretacji indywidualnej w przedmiotowej sprawie stwierdza co następuje.

Zgodnie z memorandum Spółka jako podstawę do rozliczeń z tytułu realizacji obowiązków na gruncie ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym przyjęła tonaż (masę) wprowadzonego sprzętu za 2020 r. – 0 kg. W opinii tut. Organu jest to niezrozumiałe i stanowi wypaczenie obowiązujących przepisów, ponieważ nie może ulegać wątpliwości, że [REDAKTOR] w 2020 r. wprowadziła sprzęt o określonej masie.

Czym innym jest natomiast średnioroczna masa sprzętu, którą oblicza się na podstawie średniej masy sprzętu wprowadzonego do obrotu w trzech poprzedzających latach kalendarzowych. Jak wynika ze stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, Spółka w latach 2017-2019 nie wprowadzała jakiegokolwiek sprzętu, w związku z czym tutaj. Organ na potrzeby niniejszej sprawy przyjął założenie, że rok 2020 jest pierwszym rokiem wprowadzania.

Biorąc pod uwagę przedstawione stanowisko Wnioskodawcy wyjaśnienia wymaga pojęcie *wprowadzającego sprzęt*. Zgodnie z art. 4 pkt 20 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, przez wprowadzającego sprzęt rozumie się przez osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną, która, bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość:

a) ma siedzibę na terytorium kraju i produkuje sprzęt pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub wprowadza do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym na terytorium kraju sprzęt zaprojektowany lub wyprodukowany dla niego,

b) ma siedzibę na terytorium kraju i pod własną nazwą lub znakiem towarowym odsprzedaje na terytorium kraju sprzęt wytworzony przez inne podmioty; odsprzedającego nie uznaje się za wprowadzającego sprzęt, jeżeli na sprzęcie znajdują się nazwa lub znak towarowy wprowadzającego sprzęt, lub

c) ma siedzibę na terytorium kraju i wprowadza do obrotu w ramach swojej działalności sprzęt z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim

– z tym że za wprowadzającego sprzęt nie uznaje się podmiotu, który realizuje finansowanie na zasadzie wyłączności w ramach lub zgodnie z umową finansową, o której mowa w pkt 11, chyba że jednocześnie działa on jako wprowadzający sprzęt.

Wyjaśnienia wymaga także pojęcie *wprowadzenia do obrotu*, przez które, zgodnie z art. 4 pkt 21 ww. ustawy, rozumie się udostępnienie na rynku sprzętu po raz pierwszy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Natomiast zgodnie z art. 4 pkt 15 ww. ustawy *średnioroczna masa sprzętu* to średnia masa sprzętu wprowadzonego do obrotu w 3 poprzednich latach kalendarzowych przez danego wprowadzającego sprzęt; jeżeli wprowadzający sprzęt nie wprowadzał do obrotu sprzętu przez 3 lata, średnią masę sprzętu liczy się odpowiednio za 2 poprzednie lata kalendarzowe lub za poprzedni rok kalendarzowy, w których nastąpiło wprowadzenie do obrotu sprzętu. Podobnym ujęciem posłużono się we wzorze znajdującym się w załączniku nr 3 do ustawy o ZSEiE.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy o ZSEiE wprowadzający sprzęt, który wprowadza do obrotu sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do zorganizowania i sfinansowania odbierania od zbierających zużyty sprzęt oraz przetwarzania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych.

Natomiast zgodnie z art. 20 ust. 1 ww. ustawy wprowadzający sprzęt jest obowiązany do osiągnięcia minimalnych rocznych poziomów zbierania zużytego sprzętu, które wynoszą:

1) od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. – nie mniej niż 40% średniorocznej masy sprzętu wprowadzonego do obrotu, a w przypadku sprzętu należącego do grupy sprzętu nr 3 określonej w załączniku nr 1 do ustawy – nie mniej niż 50% średniorocznej masy sprzętu wprowadzonego do obrotu;

2) od dnia 1 stycznia 2021 r. – nie mniej niż 65% średniorocznej masy sprzętu wprowadzonego do obrotu albo 85% masy zużytego sprzętu wytworzonego na terytorium kraju.

Przy obliczaniu poziomów zbierania zużytego sprzętu nie uwzględnia się masy zużytego sprzętu powstałego ze sprzętu, który nie został wprowadzony do obrotu, oraz odpadów poprodukcyjnych (art. 20 ust. 2).

W załączniku nr 3 do ww. ustawy został przedstawiony sposób obliczania minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu do dnia 31 grudnia 2020 r. (art. 20 ust. 3). Od 1 stycznia 2021 r. do 1 stycznia 2023 r. sposób ten określało rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 7 listopada 2020 r. w sprawie metody oraz szczegółowego sposobu obliczania minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego; obecnie obowiązuje rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 13 grudnia 2022 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 2704).

Wprowadzający sprzęt zobowiązany jest również, zgodnie z art. 21 ww. ustawy, do osiągnięcia w poszczególnych latach określonych poziomów odzysku oraz przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu.

Tut. Organ wskazuje, że ustawa o ZSEiE w art. 20 ust. 1 nałożyła na wprowadzającego sprzęt elektryczny i elektroniczny obowiązek osiągnięcia minimalnych rocznych poziomów zbierania zużytego sprzętu, który wymaga uwzględnienia średniorocznej masy sprzętu elektrycznego i elektronicznego wprowadzonego do obrotu w danej grupie sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Podkreślenia wymaga, że dyspozycja tego przepisu ma charakter uniwersalny, co oznacza, że obowiązek ten nie aktualizuje się bynajmniej dopiero w momencie kolejnego roku wprowadzania sprzętu. Należy również zaznaczyć, że ustawodawca nie zastosował jakiegokolwiek zwolnienia z tego obowiązku. Zdaniem tut. Organu niedoprecyzowanie sposobu obliczenia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu dla pierwszego roku wprowadzania nie wpływa w żaden sposób na konieczność realizacji ww. obowiązku. W takim jednak przypadku wzór na średnioroczną masę sprzętu elektrycznego i elektronicznego musi ulec koniecznej modyfikacji w zakresie uwzględnienia wyłącznie masy sprzętu elektrycznego i elektronicznego wprowadzonego do obrotu w danej grupie sprzętu w tym roku, w którym sprzęt został wprowadzony do obrotu.

W opinii Marszałka Województwa Wielkopolskiego brak takiego kazuistycznego ujęcia w zakresie ww. przypadku szczególnego (dot. pierwszego roku wprowadzania), nie zwalnia wprowadzającego sprzęt z obowiązku osiągnięcia wymaganego poziomu zbierania zużytego sprzętu, a co dalej za tym idzie - obowiązku obliczenia i uiszczenia należnej opłaty produktowej w przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu zbierania. Powyższe wynika z przyjętej przez tut. Organ wykładni funkcjonalnej i systemowej, która w niniejszej sprawie jest jedyną właściwą. Tutejszy Organ stwierdza, że definicja średniorocznej masy sprzętu zawarta w art. 4 pkt 15 ustawy o ZSEiE nie obejmuje sytuacji stanowiącej kanwę niniejszej sprawy. Podkreślenia wymaga, że ww. definicja legalna odwołuje się wyłącznie do tych sytuacji, w których doszło do wprowadzenia sprzętu do obrotu w roku poprzednim bądź w latach poprzednich. Skoro w niniejszej sprawie rok 2020 był pierwszym rokiem, w którym sprzęt został wprowadzony do obrotu, nie może ulegać wątpliwości, że sposób obliczenia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu musi ulec pewnej koniecznej modyfikacji. Nie sposób przyjąć, ażeby wskazana we wzorze zamieszczonym w załączniku nr 3 do ww. ustawy pozycja opisana jako „masa sprzętu wprowadzonego do obrotu w danej grupie sprzętu w poszczególnych 3 latach poprzedzających dany rok”, w przypadku gdy dany rok był pierwszym rokiem wprowadzenia sprzętu, wynosiła „0”. Byłoby to w opinii tut. Organu sprzeczne z zamysłem i wolą ustawodawcy oraz z jego racjonalnością. Stąd też przyjęcie stanowiska Wnioskodawcy, tj. zastosowanie wyłącznie wykładni literalnej, nie może zyskać aprobaty, jako że prowadziłoby to do absurdu. Podkreślenia wymaga, że wykładnia językowa nie może wypaczać sensu przepisów, a z taką sytuacją mielibyśmy do czynienia w przypadku przyjęcia stanowiska Strony. Innymi słowy, wykładnia językowa nie może być stosowana w oderwaniu od pozostałych wykładni, tj. systemowej i celowościowej.

Powyższe potwierdza stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażone w wyroku z dnia 19 lipca 2021 r. wydanym w sprawie o sygn. akt OSK 647/12 (cyt.): „W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego rozpoznającej niniejszą sprawę prymat wykładni gramatycznej można zachować tylko w odniesieniu do przepisów sformułowanych w sposób niebudzący wątpliwości z punktu widzenia potocznie i powszechnie stosowanego języka oraz tylko wówczas, gdy ten sposób wykładni daje wynik niekolidujący z wynikami innych metod. Zatem tylko wówczas porzucenie na językowym ich wyłożeniu może być uzasadnione, bo wtedy znaczenie przepisów na gruncie językowym jest dla wszystkich jednoznaczne.(...) W tym miejscu należy jednak zauważyć, że twierdzenia o racjonalności i logice ustawodawcy oraz dyrektywie stanowienia przezeń jasnych przepisów nie zwalnia z obowiązku dokonania ich wykładni, zwłaszcza że w praktyce przepisy nie zawsze są formułowane poprawnie językowo, co potwierdza orzecznictwo sądowe i Trybunału Konstytucyjnego. Występujące na gruncie niniejszej sprawy wątpliwości nie należą zatem do odosobnionych.”

Marszałek Województwa Wielkopolskiego dzielając powyżej przywołane stanowisko NSA oraz przenosząc je na grunt niniejszej sprawy stwierdza – kierując się wykładnią systemową i celowościową – że pomimo tego, że w ustawie o ZSEiE nie wskazano metody obliczania poziomu zbierania zużytego sprzętu dla wprowadzającego sprzęt rozpoczynającego działalność w danym roku kalendarzowym, należy przyjąć, że wprowadzający sprzęt, który rozpoczyna działalność w danym roku kalendarzowym powinien rozliczyć roczny poziom zbierania zużytego sprzętu w stosunku do sprzętu wprowadzonego do obrotu w tymże roku kalendarzowym.

Podkreślić jednocześnie należy, że stanowisko Marszałka Województwa Wielkopolskiego nie jest odosobnione, bowiem wytyczne Głównego Inspektora Ochrony Środowiska (GIOŚ) również wskazują na obowiązek zapewnienia wymaganego poziomu zbierania w przypadku pierwszego roku wprowadzania sprzętu w odniesieniu do masy sprzętu wprowadzonej w danym roku.

Wnioski wyciągnięte przez GIOŚ, tj. że przy obliczaniu poziomu zbierania zużytego sprzętu należy brać pod uwagę wyłącznie te poprzednie lata, w których nastąpiło faktyczne wprowadzenie sprzętu do obrotu oraz dopuszczenie stosowania zmodyfikowanego wzoru, podanego w załączniku nr 3 do ustawy o ZSEiE, całkowicie podziela tutaj. Organ. Okoliczność, że w ustawie o ZSEiE nie wskazano metody obliczania poziomu zbierania zużytego sprzętu dla wprowadzającego sprzęt rozpoczynającego działalność w danym roku kalendarzowym, nie może absolutnie oznaczać dopuszczalności przyjęcia fikcji, jakoby Wnioskodawca w ramach wykonywanej działalności nie wprowadził do obrotu żadnego sprzętu. Byłoby to oczywiste przekłamanie, dlatego też w ww. sytuacji, przy obliczaniu minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, należy posłużyć się wzorem zmodyfikowanym. Należy zaznaczyć, że wzór ma wyłącznie charakter pomocniczy. Nie ulega przecież wątpliwości, że wartość wskazana w mianowniku również nie ma charakteru wartości stałej. Gdy bowiem sprzęt elektryczny i elektroniczny w danej grupie sprzętu elektrycznego i elektronicznego wprowadzany był do obrotu np. przez ostatnie dwa lata kalendarzowe poprzedzające rok kalendarzowy, dla którego oblicza się minimalny roczny poziom zbierania zużytego sprzętu, w mianowniku należy podstawić wartość „2”, choć nie wynika to ani z ustawy o ZSEiE, ani z żadnego z rozporządzeń wydanych na podstawie art. 20 ust. 5 ustawy o ZSEiE (obecnie czy poprzednie obowiązującego). Podobnie rzecz się ma z wartością wskazaną w liczniku. Otóż, jeżeli dany rok kalendarzowy jest pierwszym rokiem wprowadzania do obrotu sprzętu elektrycznego i elektronicznego, wówczas średnioroczna masa sprzętu elektrycznego i elektronicznego wprowadzonego do obrotu w danej grupie sprzętu elektrycznego i elektronicznego odpowiada masie sprzętu elektrycznego i elektronicznego wprowadzonej do obrotu w tymże roku kalendarzowym.

Stanowisko tutaj. Organu w niniejszej sprawie ugruntowane jest również w doktrynie prawa (*vide*: interpretacja długoletniego pracownika Ministerstwa Środowiska, a następnie Ministerstwa Klimatu i Środowiska, Pawła Sosnowskiego z dnia 16 sierpnia 2016 r. oraz interpretacja Piotra Ćwieka z dnia 11 czerwca 2018 r., obydwie dostępne w LEX).

Zgodnie z ich treścią przedsiębiorca rozpoczynający działalność w zakresie wprowadzania do obrotu sprzętu elektrycznego i elektronicznego, jako podstawę rozliczenia wymaganych poziomów zbierania powinien brać masę sprzętu wprowadzoną do obrotu w tym roku, którego to rozliczenie dotyczy. Jakkolwiek ustawa o ZSEiE nie zawiera przepisu, który wprost określałby sposób obliczania poziomu zbierania przez wprowadzającego sprzęt, który rozpoczyna działalność w danym roku kalendarzowym, w żadnym razie nie oznacza to, że taki przedsiębiorca miałby być zwolniony z obowiązku osiągnięcia poziomu zbierania zużytego sprzętu. Pomimo zatem niewskazania przez ustawodawcę sposobu obliczania poziomu zbierania przez wprowadzającego sprzęt w opisywanej sytuacji, należy przyjąć, że obowiązek ten winien być realizowany, podobnie zresztą jak w przypadku innych odpadów poużytkowych, w stosunku do sprzętu wprowadzonego do obrotu w tym roku kalendarzowym.

Podkreślenia wymaga, że zarówno GIOŚ jak i minister właściwy do spraw środowiska są organami centralnymi, stąd też wydawane przez nich wytyczne oddziałują na wszystkich uczestników obrotu gospodarczego – w szczególności przedsiębiorców.

Podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 72 ust. 1 ustawy o ZSEiE rozliczenie wykonania obowiązku osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku oraz poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu następuje na koniec roku kalendarzowego. W ust. 2 powołanego przepisu wskazano, że wprowadzający sprzęt, który nie wykonał obowiązku osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu, poziomu odzysku lub poziomu przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu, jest obowiązany do wniesienia opłaty produktowej, obliczanej oddzielnie dla każdej grupy sprzętu, w przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu:

- 1) zbierania;
- 2) odzysku;
- 3) przygotowania do ponownego użycia i recyklingu.

W konsekwencji Wnioskodawca w przypadku nieosiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu będzie zobowiązany do naliczenia i wniesienia opłaty produktowej za 2020 r.

Tutejszy Organ, wydając niniejszą decyzję, zapoznał się ze stanowiskiem Wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie i kierował się obowiązującymi przepisami prawa. Niniejsza interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Spółkę stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji.

Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Zgodnie z art. 34 ust. 5 ustawy – Prawo przedsiębiorców udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji. Interpretacja indywidualna nie jest wiążąca dla przedsiębiorcy, z tym że przedsiębiorca nie może być obciążony sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji indywidualnej ani daninami w wysokości wyższej niż wynikające z uzyskanej interpretacji indywidualnej.

Interpretacja indywidualna jest wiążąca dla organów lub państwowych jednostek organizacyjnych właściwych dla przedsiębiorcy i może zostać zmieniona wyłącznie w drodze wznowienia postępowania (art. 35 ust. 1, ust. 2, ustawy - Prawo przedsiębiorców).

Mając powyższe na uwadze, Marszałek Województwa Wielkopolskiego orzeka jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji Stronie przysługuje prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu za pośrednictwem Marszałka Województwa Wielkopolskiego, w terminie 14 dni od daty doręczenia.

Zgodnie z art. 127a Kodeksu postępowania administracyjnego – przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec Marszałka Województwa Wielkopolskiego. Z dniem doręczenia tutęszemu Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, niniejsza decyzja stanie się ostateczna i prawomocna.

Decyzja będzie podlegać wykonaniu przed upływem terminu do wniesienia odwołania, jeżeli w tym czasie wszystkie Strony zrzekną się prawa do wniesienia odwołania (art. 130 § 4 Kpa).

Za wydanie niniejszej decyzji, zgodnie z art. 34 ust. 6 ustawy – Prawo przedsiębiorców, wniesiono opłatę w wysokości 40,00 zł na rachunek Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego w Poznaniu - PKO Bank Polski Poznań rachunek nr 45 1020 4027 0000 1202 0049 5580.